

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 22. decembra 2011 ☼ Leto XXI, št. 51-52

Tri drejve

V ednoj lepoj gauški so rasle tri drejve. Večkrat so si pripovedale, ka se njim je kaj senjalo, kakšno vüpanje majo, ka de z nji, če do velke. Prva je etak pravla: »Dja bi rada bila edna ladica, v steroj bi bilau puno zlata pa dragi kamnov. Lepau bi me majstri vönapravili pa bi vsikši namé gledo pa se čüdivo mojoj lepoti.« Druga etak pravi: »Dja bi rada bila eden velki šift. Bi krale pa kralice vozila po morji. Vsikši bi se čüdivo mojoj lepoti.« Naslednje se tretja tó zglesi: „Dja ščem rasti, gratati visika, ravna kak svejča, ščem biti najvišeša v cejlöj gauški. Lidgé se bodo čüdivali pa se pogučavali, ka moje vejke segnejo do nebes. Pa se bodo na veke spominali od mene.«

Odišlo je par lejht, senje drejv se je vcejlak ovak obrnilo.

V gauško so prišli močni moški, drvarge. Gda je eden zagledno prvo drejvo, je etak pravo: »Lejpa ravna, močna drejva je, tak mislim, ka go odam tišlari.« Drejva je srečna bila, tak je mislila, ka tišlar lejpo ladico z nje napravi.

Drugi drvar je drugo drejvo gledo. »Dja tak mislim, ka go tó tišlari dam, ka iz njé lejpa vrata napravi.« Drejva je vesela bila, vej si je pa tak zmišlaval, ka šift tó ma vrata.

Tretji drvar je kaulek tretje drejve ojdo pa vido, ka nika

ejkstra nega na njej. »Dja go vövsečem pa mo go domau pelo, tak kak je gé,« si je mislo.

Prvoma drvara je tišlar djasli napravo. Drejva je trno žalostna bila, ka se je njeni sennej uresničo. Z drüge drejve

so čonakli napravili. Ona je tó trno žalostna bila, ka s tejm malim čonaklinom nede mogla krale pa kralice voziti po morji. Iz tretje drejve so pa fausline vözosekali.

Lejta so šla, »drejve« so po dugi, dugi lejhtaj eštje itak vü-

pale, ka iz njini senjaj kaj bau, ka se uresničijo.

Eden dén prideta do štalice edna ženska pa eden moški. Ženska je noseča bila. V štalici je dejte porodila ino ga je v jaslice položila. Moški pa ženska sta tak gledala na dejte,

kač če bi tau dejtece bilau najvejša vrejdnost na svejti. Vej je pa tak bilau! On je bijo sam božji sin, Jezuš. Prva drejva je vesela bila, njeno senje se je spunilo, v njej leži najvejša dragocenost svejta.

Par lejht sledkar so se v čunaklini vozili moški, ribiči. Fejst so trüdni bili pa so zaspali. Velki viher je nastano, gda so se zbidili, so se fejst bojali, trno so kričali. Ednoma so pravli, naj nika včini. On je gorastano, pa viheri zapovedo, naj se pomiri. V tisto minuti se je viher zmiro. Te je drüga drejva tó gorprišla, ka so se njene senje tó spunile. V čunaklini (barki) je sejdo sam Jezuš, ki je kral kralov.

Po lejhtaj je k tretjomi drvari prišo eden človek, je vzejo ruženico pa je iz nje težki križ napravo. Križ so dali na pleča človeka, steri ga je mogo baus, po kamenjaj nesti na viski brejg, na Golgoto. Tam so ga na križ pribili. Na tablo pri njegvoj glavej so napisali: »Glejte, tau je agnjec Božji, ki je razpet za greje cejlöga svejta.« Gda je nedela prišla, te je tertja drejva pravla: »Spunilo se je. Tak skrak sem nigdar nej do Boga bila, vej je pa na moji plečaj smrt strpo.« Pa je Baugi hvalo dala, ka je takšo velko milost dobila.

Vporabščino prevedla:
Emá Sukič

Blajžene božične svetke!

MADŽARSKA BI MORALA NAREDITI SIMBOLIČNI KORAK V PRID SLOVENCEM

Akademik dr. Boštjan Žekš je tretji minister za Slovence v zamejstvu in po svetu v samostojni Sloveniji. Po dr. Janezu Dularju in dr. Janku Prunku so vmes Urad vodili državni sekretarji. Leta 2006 sprejeti *Zakon o odnosih Republike Slovenije s Slovenci zunaj njenih meja* je v 14. členu opredelil, da Urad, ki je posredno vključen v informacijsko mrežo ministrstva, pristojnega za zunanje zadeve, zopet vodi minister brez listnice. Premier Borut Pahor se je odločil za vrhunškega znanstvenika - fizika, akademika dr. Boštjana Žekša, nekoliko prej tudi predsednika Slovenske akademije znanosti in umetnosti, državni sekretar je postal dr. Boris Jesih, višji znanstveni sodelavec z dolgoletnimi izkušnjami na Inštitutu za narodnostna vprašanja. Ob ministru in državnem sekretarju je delovala odlična skupina sodelavk in sodelavcev, kar se je tudi pokazalo v uspešnem delu Urada v treh letih, do prvih predčasnih parlamentarnih volitev v Sloveniji. Tudi po tem, ko bo za zdaj najverjetnejši mandatar, sicer (še) župan Ljubljane Zoran Jankovič, sestavil novo vlado, Urad za Slovence v zamejstvu in po svetu ostane, verjetno na njegovem čelu ne bo (več) minister, ampak državni sekretar (čeprav bo zaradi tega najbrž potrebno spremeniti 14. člen že omenjenega zakona). Vse stranke so namreč pred volitvami napovedale zmanjšanje števila ministrov, in sicer so razpredali o osmih do dvanajstih ministrstvih namesto dosedanjih sedemnajstih. In med tistimi, ki jih (več) ne bo, bo nedvomno minister za Slovence zunaj meja Slovenije. Če se bo to

(res) zgodilo, potlej je ocena Boštjana Žekša, da bi bilo primernejše Urad z ministrstva za zunanje zadeve vključiti v ministrstvo za kulturo (če bo le-to ostalo samostojno, je še vprašanje, morda bo združeno s šolstvom oziroma izobraževanjem), kajti

Akademik, dr. Boštjan Žekš, minister za Slovence v zamejstvu in po svetu: „Res bi želel, da bi madžarske oblasti naredile korak naprej, ki bi sedanjo blokado presegle in razprl, da bi se zadeve bolje razvijale, dogajale ...“

s tem bi rojakom *sporočili*, da so del Slovenije in slovenskega naroda, ne pa tujci, za katere skrbi ministrstvo za zunanje zadeve.

Z Boštjanom Žekšem smo se za Porabje pogovarjali o njegovem delu in vlogi Urada, ki ga vodi. Uvodoma je poudaril, da ob vsaki novi službi začne delati zelo intenzivno. »Mogoče mi na začetku ni kaj vseč, ampak ko človek dela in se pokažejo rezultati, potlej mu je vedno bolj vseč.« Skupaj ugotoviva, da je položaj manjšin od države do države različen, skupnega imenovalca ni. »Ne trdim, da zdaj poznam položaj popolnoma, zadeve so bolj komplicirane, ampak zdi se mi, da imam vsaj osnovne informacije in razumevanja.«

Če se ozremo okrog Slovenije, »v Italiji, gledano ekonomsko in organizacijsko, gre Slovincem najboljše. Kar seveda ne pomeni, da

so dosegli svoje pravice in vse tisto, kar bi jim država morala dati. So izobraženi in aktivni, imajo več organizacij, ki bi lahko nekoliko bolje sodelovale in usklajevale aktivnosti. Vsaka ima svoje politične in ideološke usmeritve, ka-

žejo pa, da niso sovražniki in tudi prav veliki prijatelji niso.«

Kako je, po oceni ministra, na avstrijskem Koroškem? »Tu se stvari, se mi zdi, zelo hitro spreminjajo na bolje. Upoštevati moramo, da je bil začetek zelo nizko. Kljub napredku so po doseženem še precej za Slovenci v Italiji. Zdaj so dobili dvojezične napise, in upamo še na druge zadeve, tudi večjo finančno pomoč.« Slovenci na Štajerskem so specifičnost, kajti malo jih je v primerjavi z drugimi. Daleč so tudi »do priznanja slovenstva, ker se je o njih začelo govoriti pozno. Vključeni niso bili tudi ob sprejemanju zakona o dvojezični topografiji na Koroškem, kar ni prav in je hkrati dokaz, da avstrijska državna pogodba ni izpolnjena. Njihove prireditve so na visoki kulturni ravni, kar je primeren način za pri-

dobivanje naklonjenosti večinskega naroda.«

In razmere v Porabju? Minister Boštjan Žekš je kritičen: »Tu so razmere v primerjavi z drugimi najslabše. Res je, tudi v Porabju so spremembe, vendar zelo počasne. Nikakor nekaterih zadev, tudi tistih dogovorjenih, ni mogoče premakniti. Sem spada, recimo, posodobitev ceste med Gornjim Senikom in Verico. Res bi želeli, da bi madžarske oblasti naredile korak naprej, ki bi sedanjo blokado presegle in razprl, da bi se zadeve bolje razvijale, dogajale ... Velja tudi za tisto, kar ni povezano z denarjem, ampak z odnosom do Slovencev. Okolje, o katerem govoriva, je sorazmerno revno, manj razvito, kar ne pomeni, da so prebivalci reveži, ampak je manj možnosti za zaposlitev. Tu bi lahko Slovenija skupaj z Madžarsko naredila več, povečala možnosti za gospodarski razvoj. Nekaj se sicer dogaja, na Gornjem Seniku, v sodelovanju z ministrstvom za kmetijstvo, nastaja vzorčna kmetija. Zadeve se sicer premikajo, toda potrebovali bi simbolični korak, o čemer je govoril tudi župan Monoštra Gábor Huszár, ki je omenjal manjši obrat iz Slovenije, v katerem bi zaposlovali slovensko govoreče delavce in posredno vzpodbujali učenje slovenskega jezika. S tem bi Slovincem dvignili tudi samozavest, čeprav je jasno, da država ne more postavljati podjetij, niti zahtevati od gospodarstva, da le-to počne. Vse to bi kazalo predstaviti podjetnikom, ki bi se morda odločili za manjšo naložbo v Porabju, v industrijski

coni, ki je izven narodnega parka, kjer je tovrstna dejavnost omejena.«

Minister Boštjan Žekš poudarja, da so aktivni tudi Slovenci na Hrvaškem, ki se združujejo v društvih, slovenska zavest se krepi. Omeni veliko zanimanje za učenje slovenskega jezika v Varaždinu, kjer se je prijavilo k pouku prek 500 učencev in dijakov. »Zakaj tolikšen interes, ali zaradi boljših možnosti za zaslužek ali zaradi česa drugega, je popolnoma nepomembno, važno je, da se bo toliko mladih učilo slovenski jezik. Nasploh ugotavljamo, da zanimanje za učenje slovenskega jezika v svetu raste. Mislim, da se po stoletjih trpljenja splača biti Slovenec. Tudi nama se splača, sicer bi odšla drugam.«

Zaradi gospodarskih in manj političnih razmer ali naklonjenosti je položaj Slovencev v samostojnih državah, prej jugoslovanskih republikah, najslabši. V Srbiji so dobro organizirani. »Treba je povedati tudi, da te države na Slovence gledajo s spoštovanjem in jim pomagajo pri organiziranju. V materialnem smislu so v enakem položaju kot so vsi državljani. Vključeni so v različne svete, denimo v Srbiji, preko katerih so v stiku z oblastjo in glede na število dobijo tudi nekaj denarja.«

To je zgolj nekaj poudarkov in drobcev iz dela ministra, državnega sekretarja in Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu – bolj ilustracija kot pregled vseh aktivnosti, ki so zajele izobraževanje, kulturo, znanost, gospodarstvo, meddržavno sodelovanje, pripadnost in še kopico drugega iz življenja Slovencev zunaj meja Slovenije.

ERNEST RUŽIČ

Božično-novoletni sprejem na Generalnem konzulatu

14. decembra je Generalni konzulat RS v Monoštru priredil božično-novoletni sprejem, v okviru katerega se je prazno-

ravnatelj šol in predstavniki rimskokatoliške cerkve. Zbrane je pozdravil in nagovoril generalni konzul Dušan Snoj,

Generalni konzul v Monoštru Dušan Snoj je po nagovoru nazdravil dvema pomembnima dogodkoma, 20-letnici samostojne Slovenije in bližajočim se praznikom

val tudi dan samostojnosti in enotnosti R Slovenije. Prostore generalnega konzulata so napolnili gostje z obeh strani meje, med njimi so bili državni sekretar Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu dr. Boris Jesih, svetovalec predsednika R Slovenije Ladislav Lipič, pooblaščenica ministrice Veleposlaništva R Slovenije v Budimpešti Dubravka Šekoranja, bivši generalni konzul Drago Šiftar, bivši veleposlanik v Budimpešti Andrej Gerenčer in bivši vojaški ataše v Budimpešti Ljubo Dražnik. Prišli so predstavniki političnega

ki je poudaril, da gre za počastitev dveh pomembnih dogodkov, prvi je 20. obletnica samostojne Slovenije, drugi pa je povezan

Učenci DOŠ Števanovci so sprejem popestrili s kratkim kulturnim programom

Del povabljenih gostov

vodstva Železne županije in županije Zala, porabski in goriški župani, predstavniki slovenskih organizacij in društev na Madžarskem, predstavniki medijev,

tudi s pravicami manjšin.

»Še en pomemben dogodek se je zgodil v decembru. 10. decembra, ob obletnici sprejema Splošne deklaracije o

človekovih pravicah v OZN, obeležujemo svetovni dan človekovih pravic. Človekove pravice so tesno povezane s skrbjo za manjšinske narodnostne skupnosti in ohranjanje narodnostne identitete, kar je pomembno področje dela generalnega konzulata.

Verjamemo, da manjšine – tako madžarska v Sloveniji kot slovenska na Madžarskem – niso ovira, ampak so most čez mejo, ki krepi in bogati sodelovanje med obema državama. Na obeh straneh meje imamo številne uspešne projekte in druge primere skrbi za manjšini, ki to dokazujejo,« je izpostavil Dušan Snoj, ki je madžarsko-slovenske odnose ocenil za zelo dobre in zelo razvejane. Zahvalil se je vsem, ki so pomagali razvijati to partner-

stvo in pomagali ohranjati slovensko narodnostno skupnost v Železni županiji.

»Kajpada vseh ciljev v tem času ni bilo mogoče uresničiti. Pred nami so številni izzivi: še naprej si bomo prizadevali izboljšati pogoje za razvoj dvojezičnosti v šolah in javnih uradih, za krepitev tukajšnjih slovenskih medijev, za večji vpliv narodnosti v politiki, za predstavninstvo v parlamentu in za hkraten in enakopraven razvoj manjšin na obeh straneh meje po načelih evropskega etničnega pluralizma. Verjamemo, da moč in prihodnost Evrope nista v odpravljanju razlik, ampak

Mladi iz Porabja v štajerski prestolnici

Sekcija mladih Porabcev je pred nekaj tedni dobila vabilo od Kluba prekmurskih študentov, da se lahko njeni člani udeležijo žurke z naslovom »15. tradicionalna prekmurska gibanica«, ki je bila v štajerski prestolnici, v Mariboru. Zabavo vsako leto organizira zgoraj omenjeni klub v ŠTUK-u, ki je zelo priljubljeno mesto za sprostitev študentov. Od sekcije se je prijavilo šest dijakov, ki smo se 6. decembra zvečer ob šestih podali na pot z avtobusom, da bi se skupaj zabavali z našimi prijatelji iz Prekmurja. Ko smo prispeli v Maribor, smo najprej šli na večerjo, potem se pa do zgodnjega jutra zabavali. Žurka je bila tako organizirana, da smo se mladi lahko odločili,

kako bi rajši preživeli ta večer. V predvečerju je bil disko. Za popularne plesne viže sta poskrbela DJ Berti in DJ Urosh. V dvorani pa so bili koncerti. Najprej so nastopili mladi rokerji, ki slišijo na ime The Eight. Za njimi je stopila na oder znana prekmurska rock skupina Dismissed. Večer se je končal z nastopom Jožeta Činča in skupine D'Kwaschen Retashy. Med nastopom glasbenih skupin pa so obis-

kovalci lahko poskusili prekmursko gibanico. Ker je prireditev bila v prazničnem času, je mlade obiskal tudi Miklavž. Kot vodja Sekcije mladih Porabcev bi se v imenu naših članov rada zahvalila Klubu prekmurskih študentov za povabilo in gostoljubnost.

Martina Zakoč
vodja Sekcije mladih Porabcev

prav v ohranjanju kulturne identitete narodov in v raznolikosti in bogastvu kultur. Izzivi, s katerimi se soočamo ob 20-letnici, niso samo izzivi našega razvoja, ampak tudi del izzivov sodobne Evrope.

Zato mora biti naš praznik namenjen tudi razmisleku o teh izzivih v prihodnosti,« se je slišalo – bi lahko rekli – sporočilo nagovora, na koncu katerega je generalni konzul navzočim voščil za biližajoče se praznike.

Marijana Sukič

PRAZNIČNI ŠOLSKI UTRINKI

Koledarsko leto se izteka in tudi na šolskem področju delamo take in drugačne inventure; v narodnostnih šolah bi tako učitelji kot učenci morali čutiti praznično vzdušje ob vsakem novem dosežku, naučeni slovenski pesmi, besedi, ob vsaki zunajšolski slovenski dejavnosti... Iztekajoče se leto je bilo zelo pestro: S strani Zavoda RS za šolstvo in slovenskega šolskega ministrstva smo se zelo trudili, da porabskim narodnostnim šolam zagotovimo optimalno strokovno pomoč v obliki svetovanj, izobraževanj, seminarjev, in logistično podporo – učbenike, strokovno literaturo, pisarniške, likovne, tehnične materiale in šolsko pohištvo; na seniški šoli je sodobno opremljena že četrta učilnica, tudi na števanovski šoli dopolnjujemo manjkajoč inventar. Naša posebna skrb velja učencem, ki se učijo slovenski jezik – 50 jih je bilo v Zimski šoli v naravi na Rogli, 25 dijakov se je teden dni intenzivno učilo slovenski jezik v Ljubljani, poleti je 40 učen-

cev uživalo na jezikovnih počitnicah v Piranu, vse leto prinašamo slovensko otroško in mladinsko periodiko in še bi lahko naštevali.

Nasmehi sprave na DOŠ Števanovci: Agica Holec, Valerija Perger, Anica Szalai, Roman Gruden in Veronika Pirnat

Gotovo mora vsem pedagoškim delavcem v narodnostni šoli biti v teh zmedenih časih še bolj v zavesti, da je poučevanje narodnostne slovenščine v prvi vrsti poslanstvo, ne pa obrt. In šola vedno raste z dobrimi ali pade s slabimi učitelji... Ker je slovenska materinščina izginila iz družinskega okolja, imate učitelji še toliko večjo odgovornost, da jo oživ-

ljate, učite in naučite. Manjšina kot skupnost izumre, če nihče ne govori več izvornega manjšinskega jezika. Tega bi se veliko bolj morali zavedati

ne samo učitelji, ampak predvsem vsi manjšinski politični in drugi predstavniki, ki imate polna usta abstraktne mantre o ohranjanju jezika. Kako ga boste ohranjali? Samo tako, da ga boste dosledno uporabljali. Vedno in povsod. Tudi v lastnih družinah. In zahtevali od države svojo neodtujljivo pravico do javne rabe lastne materinščine!

Ob prehodu iz starega v novo leto ocenimo torej prehojeno pot in se zazremo v prihodnost. O vsem tem, kaj nam prinaša prihodnje leto, smo se v začetku decembra pogovarjali na obeh dvojezičnih narodnostnih šolah, seniški in števanovski, skupaj z gosti iz Slovenije. Na delovnem obisku v Porabju so bili Roman Gruden, vodja Službe za mednarodno sodelovanje in evropske zadeve na slovenskem šolskem ministrstvu s sodelavcem in Veronika Pirnat, svetovalka na PS za zamejstvo na Zavodu RS za šolstvo. V prijateljskem vzdušju smo se najprej pogovarjali o številnih problemih na seniški šoli, o nejasnosti in negotovosti glede šolske zakonodaje na Madžarskem, na šoli pa so veseli dejstva, da bo slovenska država še naprej – po svojih zmogljivostih – vsestransko pomagala porabskim narodnostnim šolam.

Pogovori v Števanovcih so se začeli burno, saj sem, avtorica tega zapisa, pač branila in argumentirano pojasnila

svoja stališča o vključevanju monostrskih učencev v števanovske višje razrede. Skupno smo prišli do zaključka, da si bo šola v bodoče prizadevala predvsem za čim večji vpis učencev v 1. razred in s tem ohranjala status in namen. Gotovo je treba na prihodnost gledati pozitivno in tudi gostje iz Ljubljane so šolam zagotovili nadaljnjo vsestransko podporo – prav kmalu bo v porabskih šolah začel svoje delo učitelj asistent iz Slovenije. Vsi vemo in verjamemo, da se trudimo za iste cilje – v prvi vrsti za ohranitev obeh dvojezičnih narodnostnih šol in čim večjo prisotnost s tem pa učenje in ohranjanje slovenske narodnostne materinščine. Vsi učitelji in vodstva šol opravljate izjemno pomembno delo, zato se vam iskreno zahvaljujem. Če se vsak zave da svoje odgovornosti in je pri tem dosleden, se nam ne bo potrebno bati za prihodnost. V letu, ki prihaja, vam vsem želim obilo pozitivnih misli in dejanj. Po slovensko!

VALERIJA

Potovanje v najjužnejšo državo EU – na Malto (2)

Iz vasi Marsaxlokk naju je pot vodila do mesta Mdina, ki se nahaja na sredini otoka

Ozka ulica v mestu Mdina

ob mestu Rabat. Mdina, ki je svoje ime dobila od Arabcev – pomeni 's stenami obdano mesto' – je nekoč bila glavno mesto otoka. Kasneje so v me-

stu stanovali plemiči. Srednjeveško mesto je bilo posebno doživljeno s svojimi ozkimi ulicami, s katedralo sv. Pavla in lepim razgledom po otoku. Tudi ostala dva dneva sva dobro izkoristila, prepotovala sva otok po dolgem in po čez, uživala mediteransko

Malteška obala je zelo prijetna

podnebje na plaži, saj so bile temperature še tudi v sredini septembra nad 30 stopinj. Maltežani so zelo verni ljudje. Opazila sva, da imajo skoraj na vsaki hiši pri vhodnih vratih podobo Blažene Device Marije in Jezusa. Na otoku je veliko rimskokatoliških cerk-

Muzikanti so se na letališču poslovili od nas v malteški noši

va. Sami pravijo, da imajo vsaj 365 cerkva, tako lahko grejo vsak dan v letu v drugo cerkev.

Pri slovesu od otoka smo na letališču doživeli prijetno presenečenje. Skupinica pevcev in godcev v malteških nošah se je poslovila od nas s pristni-

mi pesmimi z otoka. Malta je še neznanka za veliko ljudi, splača se odkriti ta otok s prijetno klimo in prijaznimi ljudmi.

**Tibor Horvat
in Joël Gerber
(Prevod: M. Sukič)**

»Moreš rad meti lüstvo, za štero špilaš«

Na letošnjo premiero (ali bole dvej premieri) Duona Fodor je trbólo spoj dosta čakati. Če rejsan se je skupina z nauvov igrov po navadi že sprtoleti nutpokazala, je letos prvi decembrski vikend biu tisti, gda sta se dvej igralki nutpokazali na odri. V Slovenskoj vesi se je kulturni dom napuno s starcami pa ništernimi mladimi, šteri so leko čüli žmano števanovsko rejč. Po premieraj smo se pogučavali z igralkama pa avtorom-režiserom iger.

Milivoj Miki Roš že več kak dvajsti lejt pomaga pri gledališki skupinaj v Porabji. Vörje v mauč žive domanje rejči na odri, štera vsikdar leko gledalcom dá nika več. »Tau je živi kontakt. Igralci so na odri, publika sedi v dvorani, vsi so vküper. Televizija je skatüla, novine so novine,

lepše je, če so trgé. Če maš tri igralce, leko več variant vözbrodiš.« Miki Roš pripravla že edno dukšo predstavo, štera de puna rejčnoga

Avtor in režiser
Milivoj Miki Roš

humora. »Tau ge trnok rad pišem. Špajsno je, če na odri eden drügoga ne razmejo« - je raztomačo avtor iger pa o svoji igralkaj povödo: »Gnes se je vidlo, kak sta mojivi

Krü je nej s fabrike, vse, ka gejmo, nindri zrasté.«

Igro o porabski plaminkaj so najoprvin v prekmurski Pečarovci nutpokazali na Festivali kratki iger. V istini, Miki Roš je igro djenau za te festival napiso: »Tam trnok radi porabsko gledališče gledajo. Fejst so veseli, gda tapride-mo.«

Miki Roš je za svojo igro daubo nagrado za najbaukšo besedilo, za najbaukšo glavno vlogo pa je priznanje prejkvzela Klara Fodor: »Velko poštenjé je, pa veuka čast, ka od 10-12 domanji skupin djenau ti dobiš nagrado, ka si z drügoga rosaga prišo. Tau sve müve z Marijanov vküper dosegnile, ka brezi njé moje vloge tö nega. Ena brezi drüge nika ne more« - je od svojoga veseldja gučala Klara, edna od dvej Fodork, voditelica skupine. O kesnoj premieri pa je raztomačila: »Tau leto sva nej mela časa za prvín. Festival v Pečarovci so tü na djesen djali, tak ka smo se z intenzivnimi vajami pripravljali. Te nama že brž pa léko dé. Čakamo pa tretjoga igralca, mladoga Rajmina Viroveca z Gorenjoga Senika, ka šaulo zgotovi. Igre so pa kratke zatok, ka leko ž njimi gda koli pa gde koli gorstaupiva. V par minutaj sve v Prekmurji, pa nej trbej odra, gledališča, leko v šatori, na dvauri, v krčmej igrava. Mislím, ka dosta vekše poštenje dobiva tam kak pa doma. Prosila pa sva režisera, aj takšo igro napiše, tak z vsebino pa dužino, ka va leko šle na revijo v Mursko Soboto.«

Miki Roš je igre že v majuši napiso, zavolo dela pa sta igralki nej preveč cajta meli. »Dostakrat sva prajla: nika dajva, ka nama že tak fali. Nej samo tau, ka nastopiš, ka deš pred lidi, liki tau, ka delaš na odri, si zmišlavaš, pa ideje zberaš. Ka probaš,

ka leko s sam sebe vöprineseš. Kelkokrat gorstaupiš, telkokrat nika cüjdeješ« - je povödala Klara Fodor, pa od igralskoga dela eške cüjdala: »Gda ti špilaš, na nika drügo ne brodiš. Špilanje da človeki tau, ka se leko spočiné. Vse trüde pozabi, ka se te samo s tejm spravla. Dja za sebé leko povejm, ka na nika ne brodim. samo na tisto, ka delam. Kak bi leko nika rejšila, kak aj s partnerkov špilava, pa ena drügoj tanače dava. Ka sva spoj odvisnivi ena od drüge, moreva si biti na pomauč. Tak vidim, ka sve se

zeraimo, staniti ne smejmo. Včasi kaj nutaličimo, pa tisto vöpomore čleka. Za tau moreš fejst znati besedilo, ka ovak ne najdeš nazaj.« Duo Fodor špila vküper z Mikinom Rošom že štrto leto. Dobro se razmejo, zatok vaje glatko tečejo, je nam povödala Marijana Fodor s Števanovec: »Za prvo igro smo nej en mejsac meli pa smo vküppostavili. Ge sem nej dosta besedila mejla, bola sem z mimikov špilala. Bole žmetno je brez reči špilati. Za drügo igro smo tö nej dosta cajta ponücali. Vsikiš keden mamö vaje. Če

Gospa pa pavarca v igri Nauri pavar velki krumpič ma

z Marijanov srečno najšle vküper.«

Marijana Fodor je v prvój igri špilala sneno pa bogéčo žensko, šteroj se trnok ne lübi na plamine plezdit, v drügoj igri pa varaško gospau, štera nika ne vej od paverskoga dela. Pravi, ka je pri včenjej ranč nej besedilo najbolje žmetno. »Besedilo se te na leki navčiš, če si na odri, pa če špilaš. Te se ti bola v glavau vzeme tisto, ka moreš nazajprajti. Bole je dosta tisto, tisti cajt, gda režiser pokaže, ka delaj, gde aj kaj povej, ka moreš paziti, ka gda rogačeš, ne smejš gučati. Če pa se smejejo, te moreš čakati, ka aj se rejč cüje. Besedilo se mi brž navčimo, tau je pri nas nej nevola. Če en par rejči ali stavkov pozabimo, zatok leko improvi-

mam ge na priliko dvej vöri cajta, telefoneram Klari, pa brž vküpprideva, pa ene dvakrat tazašpilava.«

Marijana je šest lejt špilala s skupinov Veseli pajdaši v Števanovci. Od veseldja do igranja pa je po njenom mišlenji eške bole važna lübezen do publike. »Fejst moreš rad meti lüstvo, za štero špilaš. Fejst moreš dati vse iz sebé, moreš se sprajti v tisto žensko, ka go špilaš. Moreš se nutra vzeti, ka si ti ja takša kak una, te samo leko s srcá špilaš. Dja mam rada publiko, gde koli smo, če v Sloveniji ali na Madžarskom.«

Duo Fodor de s svojima dvöma skečoma gorstaupo eške na več odraj v Prekmurji pa doma v Porabji tö.

-dm-

Klara pa Marijana v igri Ta gora pa ta dola

knige so knige - vse tau fejst trbej. Ka pa gledališče dela, je tisti kontakt, ka se zgodi zdaj, te pa miné. Depa se z nauvov predstavov pá prebidí. Toga živoga stika pri televiziji nega« - je povödo režiser pa cüjdau: »Ge delam tak, kak si ženski zaželejta. Brodili smo na dukšo igro, depa zdaj sta gratali dvej kračišivi. Istina, ka je za dvej ženski žmetnej dukšo igro napraviti, pa ge tö nemam več preveč idej za takšo skupino. Moreš trnok broditi, ka narediš, pa ka si nej gnaki kak eno leto, dvej leti nazaj. Najbaukše, naj-

ženski dvej ovaški vlogi špilali, v dvej ovaški igranj. V enoj igri sta etakšivi, v drügoj pá ovaškivi. Tau se meni spoj vidi, ka so nej skaus gnake. Lepau zašpilata moje figure, tak ka vse menje vaj nam trbej.«

O svoji predstavaj »Ta gora pa ta dola« pa »Nauri paver veuki krompič má« brodi pisateu tak: »Pišem od sebé tö. Kak na priliko ge na nikši brejg nedem gor. Sebé sem tö hejco. Pri drügoj predstavi pa sem sto pokazati, ka pomalek varaški mlajši več nedo vedli, ka more najprva pšenica biti, pa samo te krü.

Notri smo pokazali nauvo pesmarico

Konec je leta 2011. December je. Na konci leta vsakšiči sveti, se na nika pripravla. Tau je tak pri našom društvu v Budim-

predsednik Martin Ropoš. Povedo nam je, kak se je tau delo pripravlalo. Ciril Kozar iz Slovenije, ki zdaj vodi zbor

knjige bodo naše držine dosti obračale, telko ka da se vidlo na njij. Najlepše se zavalimo Državni samoupravi.

božični koncert. Splo lepo je bilau, čisto svetešnjo. Potejm so naši pevci spejvali, na konci pa dva zbora vküper. Ne more se napisati, kak lepau je bilau. Tak vejte, najlepša je pa bila pesem na konci Sveta noč, blažena noč... Nisterni so si suze brisali. Senički pevci že dugo lejt spejvajo, odlični so. Naši so letos začnili, a njim že tō lepau

bili, da nas je dosta bilau. Navzoči so prajli, ka smo lepau svetili advent pa božič. Meli smo lejpi prijateljski večer vkuper, malo smo jedli, pili, se veselili pa spejvali do poznoga večera.

Zdaj na konca leta leko ugotovimo, ka je težko, a lejpo leto bilau. Malo smo napredovali. Začnili smo nova sodelovanja.

Ljudski pevci z Gorenjoga Senika so spejvali iz pesmarice

pešti tō. Vsakšo leto decembra svetimo advent pa mamō božično praznovanje. Tau je v leti zadnjo srečanje. Zdaj smo vküper prišli 10. decembra, v soboto. Lejpi program smo meli, vej smo pa notri pokazali nauvo knjigo - pesmarico, stero je vōdala Državna slovenska samouprava. To je takšna knjiga, gde so notri cerkvene pesmi z notami (kottával). Do tega smo tō meli knjige, gde so notri slovenska meša, molitve pa takšo tō, gde so svete pesmi. Ta pesmarica je zdaj kompletna, ka tū so note tō notri napisane.

Lepau smo se vküp zbrali. Rano smo začnili, ka smo goste meli z Gorenjoga Senika. Naši gostje so bili predsednik Državne slovenske samouprave Martin Ropoš pa Ljudski pevci ZSM z Gorenjoga Senika, ki je vodi Vera Gašpar. Našo prireditve so počastili iz slovenskega veleposlaništva, veleposlanica Darja Bavdaž Kuret, pooblaščena ministrica Dubravka Šekoranja, pooblaščeni minister Goran Križ.

Po pozdravnij besedaj podpredsednice Agote Merkli Kállay smo začnili s programom. Pesmarico je notri pokazo

Avgust Pavel, je začno zbirati pesmi pa zraven napiso note. Največ pesmi je njemi spejvala Vera Gašpar, tak okoli osemdeset. Več let se je to delo pripravlalo in zdaj knjigo mamō v rokaj. S pejnazi je pomagō iz Slovenije Urad za Slovence v zamejstvu in po svetu, druge pejneze so dobili iz projekta "Sosed k sosedu" iz Programa čezmejnega sodelovanja Slovenija-Madžarska, steri projekt je pripravila Razvojna agencija Slovenska krajina pod vodstvom Andreje Kovač.

lim, ka leko povejm, ka sploy dobro vküper delamo. Zveza Slovencev na Madžarskem pa nas s pejnazi pomaga. Tak mi leko delamo, ka nas te dve velke organizacije pomagajo. Drugače nej bi šlau, no najbola pa nam pomaga Slovenija, matična domovina. Vsakšoma smo hvaležni.

Gda smo knjige notri pokazali, so nastopili Ljudski pevci z

En tau poslušalcov, med njimi slovenska veleposlanica Darja Bavdaž Kuret pa pooblaščena ministrica Dubravka Šekoranja

Knjigo so vōdali v 5.000 izvōdaj. Mi smo tō dobili skurok stau knjig. Vsakšomi smo razdelili. Vüpamo se, da te

Gorenjoga Senika. Štiri pesmi so spejvali iz tej knjig. Tak so pridni bili, ka so se že iz te knjig navčili pesmi za naš

dé. Težko smo spravili te zbor vküper. Zdaj že ma 14 članov. Večkrat smo že steli naprajti zbor, a nejsmo meli strokovno voditeljico. Hugo Čerpnjak je igro pa so naši z njim spejvali. Tedaj je pa vōprišlo, ka Zadori Mihályja žena Orsika je učiteljica petja, in smo njo proslili za vodenje zbora. Ona pa tau delo tak pridno, vestno dela, ka smo začnili s par lidami, zdaj pa že so drugi tō vidli, kak lepo nam dé, so tō notri stopile. Pa šče lani, gda smo septembra na Seniki bili, ka so gori posvečali Küharjevo spominsko ižo, smo se v nedele srečali s slovensko manjšinsko samoupravo. Smo notri pokazali našo delo, oni svojo delo. Takrat nas je predsednik Ropoš lepau »doli zdelo«, in tau je tō fejs valalo, da je te naš mali zbor nastau.

Vsakšoma se lepau zavalim, sto nas pa našo delo pomaga. Gostom pa našomi lustvi se zavalim, ka so prišli, radi smo

Eno z Būdinčani, s Kulturnim društvom, drugo pa v Subotici/Szabadka s Slovenskim društvom Triglav. Bili smo v Būdinci 10. julija, tam smo najprvin nastopili z našim zborom. V Subotici smo pa bili na konci septembra pa prve dni oktobra na pevskom srečanju. Nastopili smo z lepim uspehom, zato smo bili splo srečni. Vüpam se, da te društvi v leti 2012 pridejo k nam na gostovanje v Budimpešto in nadaljujemo sodelovanje. Najbola se pa toga veseli našo vodstvo, ka sigdar več naših pride vküper, torej Slovencev, steri iz Porabja v Budimpešti živemo. Na konci prireditve smo si želeli lejpi sveti den pa srečno, uspešno leto 2012. Pa tau tō, naj šče prej duga leta vküper odimo mi, Porabski Slovenci v Budimpešti, pa tadale se vozimo v Porabje v našo rojstno krajino in v Slovenijo.

Irena Pavlič

»Vso zemljo tema krije«

V adventnom cajti je vse bole tuma. Tau je čas pričakovanja, gda se vsakša dūša pripravla na najlepši svetek v kalendari, na rojstvo Odrešitelja, na božič. Tau dūševno tūučo pa leko polepšajo adventne pesmi. V cajti pred božičom so v Porabji na več mejstaj dr-

angu gospodov, tō o njej guči. V adventi leko spejvamo adventne pa Marijine pesmi tō, ka je Marija spoj važna.«

Ciril Kozar že deset lejt spejva v sinčarskom zbori. Gda je nekdešnja zborovodkinja Marija Trifusz gorenjala z delom, so ga prosili, aj

če znaš, kak trbej včiti, te je potrebno samo vaditi. Tak v kvarteti kak pri veukom zbori.«

Nauvi zborovodja je siguren škonik, pri njem more red biti, kak nam je tau ovado. »Delo je tak, kak sem mislo, nej je ležej pa žmetnej tō nej. Trbej delati, biti genau, tū nega ka etak pa ovak. Na vaje trbej genau priti, tau smo se na začetki zgučali. Nikdar nede tak, ka leko popistimo zavolo toga, ka se dolgo poznamo. Psmarge znajo, ka trbej pri enoj skupini vkūpdržati. Leko povejm, ka delo dobro dé, ka se vsikši drži toga.«

Ciril Kozar je prejkvzeu 26-lejtno erbo nekdešnje zborovodkinje. »Najprva smo začnili tiste pesmi, ka so že znali. Uni se morejo mené eške cūjvzeti. Ovak kažem, kak gospa Marija, vsikši ovak k deli cūjstaupi. Zdaj se pa že nauve pesmi tō včimo, pa tiste tō lepau dejo.« Za konec nam je zborovodja eške povōdo, ka de probo nivo zboru gordžati.

Drūgi pevski zbor na koncerti, domanji psmarge svete Cecilije, zdaj že zvūn meš, brezi orgol tō znajo štiriglasno spejvati. Tau je je navčo vogrski kantor Gábor Sebestyén, šteri nam je povōdo, v koj so si adventne pesmi podobne: »Dvaje fele muzika je tau. Na enoj strani čūjemo tūučo, pričakovanje radosti, štera de prišla s

sausadnjoga Martinja, ka je malo ovaško delo bilau. »Več lūdi je žmetnej vkūpdržati. Če pa poznaš muziko,

srcá. Na drūgoj strani pa v etaj psmaj najdemo božič tō: zvenenje pa veuko veseldje. V rečaj té pesmi

Cerkveni zbor svete Cecilije

žali adventne koncerte, tak na Gorenjom Siniki tō. Domanja slovenska manjšinska samouprava je po svetoj meši pozvala lūstvo v cerkev, gde sta gorstaučila dva zbora z vesi, Mešani pevski zbor Avgust Pavel pa Cerkveni zbor svete Cecilije. Od pet pesmi prvoga zbora so bile štiri Marijine, drūgi zbor pa je med slovenskimi pesmimi edno zaspejvo v latinskoj rejči tō.

Po koncerti smo se pogučavali z zborovodji bejdvej zborov. Ciril Kozar, šteri je delo pri mešanom zbori nej davnik prejkvzeu, je po štrtom vkūpnom nastopi povōdo: »Tak kak vsaki cajt v cerkvenom leti, ma advent tō svoje pesmi, štere nam gučijo, kak se približava božič. Kažejo nam pau, kak se moremo v etom cajti držati, kak aj živemo pa se pripravlamo na svetek. Te pesmi so fejst lejpe, depa žmetne za spejvati.« O pomeni Marijini pesmi pa je raztomačo: »Marija je tista, štera je rodila Jezusa. Naša najstarejša pesem, je

prejkvzeme zbor. »Spejvo sem z njimi, pa je sprevaljo z orgolami, gda so pri meši spejvali. Ge sem se vodenje zborov včiu, pa sem biu veseli, ka so mi zavūpali. Tau je nej léko delo.« Ciril Kozar je do tega mau vodo moški kvartet s

MePZ Avgust Pavel z nauvim zborovodjo

Adventno-božični koncert v Dolencaj

Ura je polnoči...

...so med drugim spejvali člani Komornoga pevskoga zbora Slovenke zveze iz Monoštra v prelejni dolenski cerkvi 11. decembra. Pa če rejsan se je »v snegu svet nej iskril«, kak pesem tadale pravi, so gospaud župnik Vili Hribernik na začetki svete meše s toplimi rečami pozdravili pevce iz Porabja, ki so njine vernike goraziskali na srejni adventnoga časa, ka bi njim z adventnimi pa božičnimi pesmimi olepšali priprave na

Komorni zbor Slovenske zveze v lejni dolenski cerkvi

najlepši svetek cerkvenoga leta, na božič. Po njinom je tau pá ena vez, ena povezava med Porabskimi Slovenci pa Slovenci na Goričkom. Za stike Porabski Slovincov z matico oni sami tō veliko napravijo, prispejajo. Vsikši mejsec eno nedelo majo slovensko mešo v števanovskoj cerkvi. Vejdrik zatok smo se z vūpanjom obrnili k njim s prošnjo, ka bi Komorni zbor iz Vraša rad spejvo v njinoj cerkvi. Pri tom nam je največ pomagō Vendel Žido, ml., steri je član župnijskoga sveta.

Program je vkūppostavo zborovodja Tomaž Kuhar, v prvom tali smo spejvali priredbe božičnih ljudskih pesmi, gospele, srednjeveške napeve, v drugom tali pa enih par priredb ljudskih pesmi tō. Koncert smo končali z eno najlepšo božično pesmijo, stero spejvajo v vsej gezikaj svejta po cejlom svejti. Istina, ka je pesem Franca Gruberja Sveta noč, blažena noč najlepša pri paunaučnici, dapa lepau je donela na tau nedelo v dolenski cerkvi tō, spoj pa te, gda so zadnjo kitico domanji vōrniki tō z nami spejvali.

Člani zbora se zahvaljujemo domanjim vernikom za obisk, gospodi župniki za dobrodošlico, vsejn, steri so kaj prispevali, pa za gostoljubje. Bog vam plati.

Marijana Sukič
predsednica zbora

pa najdemo že vse figure božiča: Devico Marijo, Jožefa, Jezošeka ali angela Gabriela.« Gábor Sebestyén, če rejsan je Vogrin, svojim pesmarom dosta lejpi slovenski cerkveni pesmi navči. »Več lejt že delamo vkūper, depa mamō eške dosta dela. Ge brodim, ka se leko že na odri tō pokažemo. Glasi so lejpi, sozvočje (összhang) tō,

vsikdar smo baukši. Gda mamō vaje, se vsikši glas ejkstra, z orgolami včimo. Na konci te vkūper zaspejvamo pa tak grata dvo-ali štiriglasna pesem.« Šteri so tisto nedelo ostali v gorenjesinčarskoj cerkvi po meši, so leko čūli dva spoj lejpi koncerta. Tak pa so se ležej pripravljali za božič, za svetek držine.

-dm-

Velko priznanje, veliko poštenje

Števanovske pevke Slovenske zveze so letos v majuša svetle 20. jubilej v svoji domanjoj vesi. Na tau priliko je predsedstvo Zveze Magdi Bartakovič,

umetnost v Budimpešti, 11. decembra na prireditvi „Narodnostni gala 2011“ podelila priznanje pa diplomu „PRO CULTURA MINORITATUM

Števanovske ljudske pevke z diplomu PRO CULTURA MINORITATUM HUNGARIAE

stera ji od začetka vküper drži, vodi, pa najmlajši pevki Marijani Fodor, stera z dobre vaule dosta vse pomaga pa včini ženam, podelilo priznanje „Za Porabje“. Za vse ženske je pa prosilo, predlagalo za državno priznanje na Vogrskom za narodnostno kulturo. Želja Zveze se je spunila, gda je Erika Borbáth, glavna direktorica Madžarskoga inštituta za kulturo in

HUNGARIAE”, gospej Mariji Rituper, strokovni vodji števanovski ljudski pevk tü. Od trinajst manjšin je dobilo plaketo samo sedem manjšin. Pri tej nam je pomagala Irena Pavlič na djilejši komisije, gde predstavniki manjšin redno vöstanejo pa svedočijo delo odlikovancov. Znamanöja, ka smo Porabski Slovenci skrbeči za svojo kulturo pa mater- no rejč, dosta lüstva dela za

tau, aj tau dugo gora ostane. Življenje skupine, smo zvöjn popejvanja, kejpov, na kratko etak dali nota pokazati pred vsejmi manjšinami:

„Leta 1991 si je majhna skupina porabskih žena iz Števanovcev in Verice-Ritkarovcev pod vodstvom pedagoginje Magdalene Bartakovič zastavila cilj, da bodo ovekovečile domače slovenske ljudske pesmi, saj so prepoznale pomembnost zbiranja in ohranjanja slovenskih ljudskih pesmi. Pozneje se jim je pridružila Marija Rituper, odlična strokovnjakinja iz Slovenije, ki je zaradi svoje strokovnosti in izjemne osebnosti do današnjega dne vzornica ljudskim pevkam. Glavni namen skupine, ki deluje že 20 let, je kakovostno predstavljajenje kulturnega življenja svoje ožje domovine v maternem jeziku, skrb za materni jezik, ohranjanje porabskih ljudskih pesmi, ljudskega izročila, porabske noše, s tem pa krepitev slovenske narodnostne zavesti. Skupina z veseljem poje poleg porabskih pesmi tudi ljudske pesmi iz Prekmurja

ter cerkvene pesmi. Skupaj s pevkami iz Monoštra so števanovske ljudske pevke izdale dve zgoščenki. Njihovo pot zaznamujejo številni nastopi na Madžarskem in v matični domovini, nastopile so na

posebnih vrednot Porabskih Slovencev doma in v tujini.“ Naše ženske so svojo znanje v popejvanji pa drtino lejpi domanji naut nota pokazale z dvöma pesmima pod vodstvom Marije Rituper. V Bu-

Marija Rituper (štrta z leve) med odlikovanci

kulturnih revijah, srečanjih, uspešne so bile tudi na raznih tekmovanjih. V 20. letih so postale znane in prepoznavne od Budimpešte do Ljubljane. Njihovo navdušenje, vztrajno in skrbno delo sta lahko zgled mlajšim generacijam. Raznoliki in bogati programi ljudskih pevk veliko prispevajo k spoznavanju in priznavanju

dimpešti so zaspejvale Vnoči se šetam pa Igrala je Forgosova banda v svetešnjom kulturnom programu, steroga je pripravilo vsej trinajset manjšin (Nemci, Bolgari, Ciganji, Grki, Rovati, Poljaki, Armeni, Romenarge, Rusinge, Srbi, Slovaki pa Ukarjinci).

Iskrene čestitke!

Klara Fodor

»Zapojmo in zaigramo na gorički zemlji«

Gorički lajkoši v Gornji Petrovci so letos že sedmo leto povrsti pripravili mednarodno srečanje godcev in pevcev v Križevci z naslovom »Zapojmo in zaigramo na gorički zemlji«. S svojimi domanjimi natumi se je nota pokazalo 13 domanji skupin, tau od Goričkoga do Novoga mesta, dve pa z Rovačkoga pa Romunije. Porabska rejč se je letos namesto porabski naut s kratko gledališko igrov zglasila na gorički zemlji. Igro avtorja pa režiserja Milivoja Mikija Roša »Ta gora pa ta dola« je zašpilo Duo Fodor Slovenske zveze, stero je organizator s tašnim poštanjaum vzeo kak na premieri igre Slovenska manjšinska samouprava Slovenska ves-Monošter v Slovenskoj vesi.

Duo Fodor

Zlati mlašeči folkloristi

Najbole svejtle, najbole žarče zvezdice med porabskimi mlašečimi zvezdicami! Folklorna skupina Slovenske zveze v števanovskoj šauli je s seničkimi skupinami vred lejpi pauv žela 10. decembra 2011 na Festivali z naslovom „Ples narodov, glasba narodov“ v Hévizu na Vogrskom. S programom „Démo na gostüvanje“, steroga je vküp postavila, vönajšla vodja Marija Rituper, pa nota navčila s pomočtjauv domanje lerence Anice Szalai, so si zaslöjžili veliko priznanje „Posebno zlato kvalifikacijo“ (kiemelt arany

minösités). Za nagrado (jutalom) so dobili enodneвно paut na izlet v Beč v Avstrijo. Pri tej sta dosta djála muzikanta tü, Boris Velner ji sprvajo na fudaj, na goslini pa fejs priden šaular Miha Kos, zaigrala sta

odlično. (Na prejšnjom nastopi v Hevizi ji eške sprvajala dijakinja Marija Varga tü.) Tau je vsejm vküper veliko pohvalo, zahvalo pa iz srca toplo gratuliranje vredno!

Klara Fodor

Leto smo zaključili

Slovenska zveza svojo poslanstvo té leko spuni, svoje cilje té dosegne, če poskrbi za tau, aj Porabski Slovenci s svojimi držinami majo kama pa zakoj vküper priditi, gde se leko družijo, pogučavajo v svojoj maternoj rejči pa uživajo bogastvo porabske slovenske kulture pa vsej vrejdnosti, ka eške gnes živé. Zatau smo pripravljali letos tú različne programe. Za vse Slovence smo meli državno srečanje Porabski Slovincov kak porabski den v Andovci. Za cejlo Porabje smo pripravili svetek slovenske kulture, koncert z romsko skupino Halgato band v Monoštri na 20. obletnico državnosti Slovenije pa srečanje slovenski pevski zborov v Monoštri. Geseni so leko prišli mlajši pa mladi s starejšimi vred na program Barve in radosti jeseni.

Za menše programe smo držali jubilejni svetek števanovski žensk za 20- letno delo v Števanovci, literarne večere v Slovenskom daumi, premiero števanovski gledališnikov Veseli pajdaši v domanjoj vesi, Duo Fodor pa v Slovenskoj vesi, stero je omogaučila domanja slovenska samouprava, jubilejno mednarodno likovno kolonijo v Slovenskom daumi, več razstav v Slovenskom daumi pa po Sloveniji, gastronomske delavnice pa razstave z ženskami Drštva porabski slovenski penzionistov, maraton z biciklini, mladi futbolisti Športnoga drjštva Slovenska ves so lepau zastaupali Porabje na mednarodnom športnom srečanju v Maribori. Za mlašeče programe smo pripravili Mednarodno srečanje mlašeči folklorni skupin, Slovenski den za male mlajše v vrtci v Varaši, premiero seničkim mlašečim gledališnikom „Seničke zvezdice“ na Seniki, Bralno značko vküper z Zavodom za šolstvo pa Bralno značko iz Ljubljane, slovenski jezikovni tabor v Pirani vküper

z Zavodom za šolstvo Murska Sobota, gledališki program za male mlajše za varaški pa števanovski vrtec. Zvöjn svoji programov smo pripravljali

pevci 8, Sakalauvska folklor 10, Komorni zbor v Varaši 7, Varaške ljudske pevke 22, Folklorna skupina žensk v penziji 11, števanovski Veseli

ček 14, sakalauvski začetniki pa 1 nastop, doma. Porabske skupine so letos vsevküper 188-krat širile slovenske pesmi, plese, domanjo materno

kulturne skupine leko dejo s svojimi programi kamakoli, gdakoli, ka so furt dobro pripravljene. Ranč tak Sombotel-ske spominčice, stere so letos dale vö prvi svoj CD. Zatau se trno lepau zavalimo pa iskreno čestitamo vsejm aktivistom, mentorom, vodjam pa muzikantom.

Pripravljali smo djilejše, predsedstvo Zveze je melo pet, nadzorna komisija ranč tak, Šolska komisija pa po potrejbi. Letos smo na Zvezi "dobil" kontrolo od tožilstva, zatau smo zvöjn reda meli občni zbor, gda smo znauvič ustvarili Zvezo, potistim smo pa na nauvo izvolili vodstvo za štiri lejta. Vse dokumente smo podraubnoma prejk napravili, vöspunili tak, kak je tau tožilstvo prosilo. Na konci leta smo vküp pozvali vodja skupin tú, aj vejmo, kakšno potrejbo, željo majo kulturne skupine pri tejm, aj vse baugše leko opravljajo svoje poslanstvo. Zavalili so se posaba za tau, ka vsakšo pozvanje leko spunijo zdaj tú, gda nás tú prejk má gospodarska kriza. Zveza potrebne pejnaze za vse delo tú z natečaji spravla vküper. Z veseljom staupimo na pomauč vsakšomi, sto se k nam obrne. Največ pa najbola pomagamo délo pri Drjštvi porabski slovenski penzionistov, ka smo tau drjštvo mi sami ustvarili, zatau smo doužni več tú djasti za njij. Predsednik Zveze Jože Hirnök pa zastaupa Zvezo na razni djilejšaj v Sloveniji pa doma, vöstane za pravice Porabski Slovincov na višešnji stopnjaj, na djilejšaj s političnimi pa civilnimi funkcionari, predstavlja delo, probleme pa življenje vsej nas. Ka mammo svoje slovenske novine se leko zavalimo Uredništvu Porabje. Vsejn lidam, steri so nam kakoli malo bili na pomauč, posaba tistim, steri z veseljom odijo na naše programe, se s srca zavalimo.

Klara Fodor

vse poti skupin za nastope. Vözraščeni skupin pri Zvezi je 10, stere so vcejlak do konca leta vsevküper mele 139 nastopov. MePZ Avgust Pavel Gorejnji Senik 10, Senički folkloristi 12, Senički ljudski

pajdaši 26, števanovske ljudske pevke 22 pa DUO Fodor 11. Mlašeče skupine so mele vsevküp 49 nastopov, senička folklor 5, Seničke zvezdice 5, pevski zborček 7, števanovska folklor 17, pevski zbor-

rejč od najmenše vesi v Porabji do Budimpešte, Goričkoga, Ljubljane pa do Slovincov v Italiji. Več skupin se je glasilu na revije v Sloveniji pa na Vogrskom, gdé so furt bili med najbaugšimi. Porabske

Poslušajte, Sombotelčarje!

Julija so oprvin na Gorenjom Seniki nutpokazali nauvo porabsko cerkveno pesmarico z naslovom 'Poslušajte vsi ljudje'. Knige s 188 pesmimi je vödala Državna slovenska samouprava s pomočjauv evropski penez v projekti Sosed sosedu. Nadruk-nivali so 5000 falatov, ciu samo-

pišejo svoje (bole vesele) pesmi ranč tak. Za oblejtnice napišejo kakšo pesem tistomi, šteri svetek má. Nej davnik nazaj so v Gornji Petrovci svetili dvajseto oblejtnico zbora, kama je dosta lidi prišlo (uni pa so mogli sami za sebé spejvati), za jubilej pa so vödali eden CD tö.

20-lejtni Moški kvartet iz Martinja

»V Sloveniji je nej dosta moški kvartetov. Lepau je tak spejvati, ka nas je malo, pa se bole leko zgucimo. Je pa nevolá, če eden falí, več ne moremo spejvati« - je raztomačo zborovodja, šteri je eden od trej bratov v zbori. Ciril in Metod Kozar

sta dvojčka (ikrek), tretjomi brati je Danilo ime. (Štrti član, Alojz Andrejek pa je že skoro kak eden Kozar - pravijo drugi). Najstarejši brat v držini je odran-

zar sta dvojčka (ikrek), tretjomi brati je Danilo ime. (Štrti član, Alojz Andrejek pa je že skoro kak eden Kozar - pravijo drugi). Najstarejši brat v držini je odran-

uprave pa je, ka bi knige prišle do vsikše slovenske držine na Madžarskom. Pesmarice so najprva nutpokazali po porabski vesnicaj, na začetki decembra pa so go leko spoznali pa v rokau vzeli sombotelski Slovenci tö. Na te lejpi, svetejnji program so organizatori pozvali Moški kvartet z Martinja, šteroga vodi kantor pa zborovodja Ciril Kozar. Un je za skoro dvejstau pesmi v knjigaj nautline dojnapišo. V Somboteli, kama je v imeni Državne slovenske samouprave prišla podpredsednica Erika Köleš Kiss, je kvartet zaspejvo edno Marijino adventno (Je angeu gospaudov) pa tri božične pesmi (Poslušajte vsi ljudje, Marija se zdaj trüdi, Sveta nauč), štere so vse nut v pesmarici.

Vsikša slovenska držina dobi pesmarico

»Moški kvartet z Martinja je začno spejvati v božičnom cajti leta 1991, gda je Slovenija samostofna gratala pa so se začnile grajnco operati. Te so nas pozvali, aj zaspejvamo božični koncert na Gorenjom Seniki. Tistoga ipa so grajnco samo parkrat na leto oprli, tak je te bilau za paunaučnico tö. Tak smo mi z božičnimi začnili, te pa smo spejvali vse: prekmurske pa porabske ljudske, zborovuske, cerkvene pesmi« - je povödo voditel zbora Ciril Kozar. V dvajseti lejtaj so dosta gorstau-pili v Prekmurji pa Porabji, depa bili so v Somboteli pa Budimpešti tö. Pred desetimi lejtami so si küpili fude, od tistoga mau

ski plebanoš Lojze Kozar, šteri za zbor dosta reči od pesmi napiše, v držini pa so bile eške tri starejše dekle. »Stric je biu tö Lojze Kozar, zvali so ga starejši. Fejst je biu poznani po svoji knjigaj, biu pa je muzikaš tö. Včási je emo tri cerkvene zборе, nas pa je tö dosta navčo. Mi smo dosta k njemi ojdli, müva z Metodom sva tam živela, pa nas je včiu orgole igrati. V njegovom cajti je cejla cerkev spejvala pri meši« - je tapravo Ciril Kozar pa o pisanji muzike eške cüjda: »Včási je tak, ka máš eno leto pesem tam vödjano, pa nika ne moreš, včási pa pesem pred sebé deješ, ti na pamet pride, pa samo doj-napišeš.«

Po kratkoi predstaviti zbora je Marija Kozar nutpokazala pesmarske knige. »Ništerne pesmi v knjigaj so sploj stare. Najstarejše pesmi so Marijine: Je angeu gospodov in Lejpa si, lejpa rauža Marija sta iz srednjoga veka. Te dve pesmi spejvajo Slovenci po cejlom svejti eške gnes tö. Na trejkratovo so spejvali pesem O sveti trej krali že v 16-tom stoletji. Božična Marija se zdaj trüdi je iz 17-oga stoletja. V 17-om stoletji so najoprvin začnili dojpisati svete pesmi. Najstarejša pesmarica Slovenske okrogline je Martjanska pesmarica. V tej pesmarici najdemo že pesem Poslan je angel Gabriel, štera je v našoj pesmarici tö nut. V 18-om stoletji, 1780-oga leta je gorenjesinčarski kantor Andraš Horváth z rokauv dojpsivo reči 258 pesmim. Za katoličanske vövrnike je napiso prve Knige molitvene Mikloš Küzmič 1783-oga leta, s trestimi pesmimi. Iz te knige

so spejvali naši stari starci, starci, pa ništerni med nami eške tö mamó te knige, štere so bile štampane 26-krat. Dosta pesmi so nas návčili gospaud Janoš Kühar v tisti petdeseti lejtaj, gda so bili plebanoš na Gorenjom Siniki.« O svojom zbiratelskom deli pa je eške Ciril Kozar povödo: »Pesmi se preveč na leki pozabijo. Če že edno leto ne spejvamo, včási trbej brodití, kak dé. Kak bi se pa te dvajsti pa stau lejt nej pozabile. Gda smo začnili spejvati s kvartetom, sem brodo, ka v Porabji gvüšno eške kakše stare božične pesmi znajo. Prejk sem prišo, gor sem vzeu z magnetofonom pa sem doma

Pismo iz Sobote

Nauvi časi – gnaki problemi

Ja, vö smo je odebrali! Ja, mamó je, stere smo ške! Na, neje ranč tak, depa, dun. Edni so srečni, drugi bi se najraj na zobé metali. Edni vse cvetėjo, drugi venejo. Naš parlament je znauva pun gé! Zdaj nam tej, ka cvetėjo, obečavajo vcejlak nauve čase. Pravijo, ka do bole lejpi pa srečni kak preminauči. Tisti, ka so povejnouli pa posenoli, na velke traubijo, ka brezi nji nede nika v redi, vse de eške bole lagvo. Sto zdaj komi vörvle, aj njim vörvle. Ge eške zdaj ne vejim, če mo komi vörvo ali pa nemo nikomi vörvo.

Najboukše de, ka mo pito mojo taščo Regino, trno čedno žensko, sterim aj vörvlem. Aj vörvlem povenjenim ali pa tistim, ka cvetejo sredi zime. Depa, nevoló mam, ka de una leko brodila, ka se šalim z njau. Kak vse vögleda, je una ranč za té povenjene bila. Pa zdaj ka aj delam z njau. Vej pa če mo go takše pito, se leko trno groubo svadi. Pa sam go bole nej pito. Nej, ka bi stra emo zavolo sebe. Zavolo nje stra mam. Una se po takšnom tak vej graubo svaditi, kan njoj leko srce na nikoj dejem. Po tejm sam škeu našoga krčmara kaj od toga pitati. Té je rejsan čüden patron. Eden den se njemi edni vidijo, že na drugi den pa tisti drugi ali pa tretji. Že na drugi den je vcejlak ovak. Kak aj zdaj vejim, kak pa ka aj ga pitam? Tadale! Moj padaš Pali je tö nej gvüšen gé. Un se tak ravna, kak njemi žena zapovej. Dobro, tau razmejm, ka se doma mora tak ravnati. Depa, venej, med lidami? Vejim, si brodi, ka njegva žena na tau brž gora pride. Na tau gora pride, ka kaulakvrat guči. Ja, tau je gé nebeski stra! Leko bi kaj od toga mojga šefa v službi pito. Depa, un nam vsigdar guči, ka se služba pa politika ne smeja vküper mejšati. Tak moram tam tö od vsega toga tüuma biti.

Po tejm sam dugo brodo, koga aj kaj od toga pitan. Sam brodo pa sam si dun zbrodo. Šau sam ta do tistoga kaudiša tam na kiklej, ka cejle dneve pejneze prosi. Eden čas sam ga gledó pa sam do njega staupo. Sram me je bilau, bole sam njemi pejneze nut v kolapoš lüčo. Pa sam tak napravo eške gnauk pa eške gnauk pa eške gnauk.

»Vi, gospaud, pa dosta pejnez mate,« me je pito, gda sam njemi že skur napuno tisto njegvo banko.

Dun sam njemi povedo, ka me mantra pa ka sam ga škeu pitati. Nika dosta je nej brodo. Brž mi je vöovado, kak je tou gé.

»Es me poslušajte! Nikomi drugomi nej trbej vörvati, kak samo tistim, ka vam pejneze dajo. Drugo gnesden tak ali ovak več nika ne vala. Poštenjé? Vej pa mer si njajte! Sto pa eške gnesden tou gleda? Dokeč nedo začnoli pejneze za druge tö vküper spravlati, nej samo za sebe, nikomi ne vörvlite. Poglednite,« me je prijó za rokau. »Vi ste meni dosta pejnez gnes nut vrgli. Zatoga volo ge vam vörvlem, ka ste v nevauli. Depa, tau je vse, ka vam leko povejm. Nej vse! Leko mi eške kakši evro date, ka sam vas nika tak čednoga navčo.«

Dau sam njemi. Depa, kak aj njemi vörvlem. Kak, če pa je un meni nika nej dau, samo me je dosta košto. Tak kak name moj žitek košta ka tak tisti povenjeni, kak tisti, ka cvetejo, samo berejo pa li samo berejo.

MIKI

dojpsivo nautline. Vsikdar sem k več strinam üšo, na začetki bole na rejtki, gda pa so me prosili za te knige, pa vsikder bole na gausti.« Tak je Ciril Kozar zbrau takše pesmi, štere v Sloveniji tö spejvajo, takše, ka so originalno madžarske, ali pa ka so prave stare, domanje porabske. Te se njemi najbolje vidijo. »Gda smo mi eške v osnauvno šaulo ojdli, je biu eden saused, šteri je spejvo pesem Marija se zdaj trüdi. Brat Lujzek je biu že na gimnaziji, pa je reči vse

dojnapišo. In mi smo samo po dugi-dugi lejtaj gorprišli, kak se tau spejva. Zatök so važni nautlinge.«

Sombotelski Slovenci so sploj veseli gratali, gda so martinjski moški naprejvzeli svoje gombaste fude pa so z njimi eške dugo spejvali. Šteri so tisti večer prišli, so leko domau odnesli pesmarce, v šteraj je cejla sveta meša tö dojnapisana, tak do leko v leti na prauški vküper molili pa spejvali v diko Bogá.

-dm-

Brezi krispana božič nej božič

Še dvakrat demo spat pa Jezuš prinese krispan, bi leko prajli, če bi še mali bili pa bi vörvali v tejm. Tej božični spomini so vejn sakšoma najlepši spomini, na štere s toplim srcaun mislimo, zato ka od tistoga mau, ka vejmo, ka tau nej istino, se že nika spremeni. Tau je tak bilau, gda je še srmastvo bilau, pa tak je tau zdaj tō, da že mlajši ne vejo si tašo želiti, ka bi nej leko dobili. Kak so prvin čakali Jezuša pa ka so dobili od njega, od tauga je nam Anuška Šulič gučala z Gorejnjoga Senika.

- Anuška, še par dni pa je tū božič. Če si nazajmislite, gda ste še mali bili, kak ste vi čakali Jezuša?

»Tak ponim, ka te smo cejli december radi k zorjenjicam (ranim mešam) odli, pa slejden den, gda smo domau prišli, je nam vsigdar pomagati trbelo doma. Sečko smo rezali, repo trbelo nalečiti ali kakoli drügo, samo aj vanej baudemo. Te čas so stariške figice, male kocka cukre nutik v kreppapir zasükali, pa te še malo repe tō, zato ka ovak bi nej vōšlau, ka nas je dosta bilau. Dočas smo mi vanej delali, dočas so stariške znautra krispan (božično jelko) naredli. Mi smo vanej tak veselo delali, zato ka smo že znali, ka se znautra krispan dela, zaman so mislili stariške, ka mi od tauga nika ne vejmo. Tašoga reda so še mati kaj spekli, kakšne raje makove retaše ali raje orejove. Tau je tak dobro bilau, ka smo komaj čakali, aj je leko kauštamo. Figice, ka so je na krispan sklali, so že prvin spekli mati, samo vsigdar tak, ka aj mi ne vejmo od tauga. Samo mi smo zato znali, zato ka je fejest denilo, dapa oni so tau vsigdar zatajili, ka nej istino. Tašoga reda so tau prajli nam, ka mlejčen močnik küjejo pa tau nam tak dene, figice so pa skrili. Če bi nej tak naprajli, te bi je mi vse pokradnili pa pogeli.«

- Ka ste z repov delali, ka je

na krispani bila?

»Pogeli smo go, zato ka so stariške prajli, ka tau Jezuš prineso.«

- Kama so vam stariške krispan nalekli?

»Krispan je v iži biu, povejšeni na plafon na eden akeu, pa tam je viso više staula. Zato ka na velke svetke smo vsigdar v iži geli, nej v künji. Moj oča so s Slaskoga bili, oni so tam doma tau tak vidli, pa te pri nas je tō tak bilau. Tau je nam mlajšom tak veselo bilau, ka smo v iži pod krispanom leko geli.«

- Ka ste meli za večerdjo?

»Prvin je tak bilau, ka so taše kalerabine (karična repa) zonke pekli, pa djabočne za menše, šteri so nej trno radi meli repo. Te

iz paca vzeli, zato ka te so še pohano mesau nej delali.«

- Ka ste dobili za dar?

»Če tak bilau, ka ranč črejvle trbelo, te črejvle, če tak bilau, te štrumfe ali kakšno spaudnjo. Ge sem srečna bila, zato

Anuška Šulič, p.d. Kmetina

ka sem ge bila najstarejša, pa mena so vsigdar mogli kaj navoga küpti. Drügi, ka so menši bili, tisti so že bola

Gnauksvejta so na krispan obejšali doma spečene figice

so še küjali mlečno prausto župo, večer so pa straušanco naprajli. Eden den prva kak je sveti post bijo, so žujco sküjali pa gda smo domau prišli s paunaučnice, te smo že leko geli žujco, ka več nej bilau posta. Ata so na post vsigdar sigurni bili, pri nas je pred paunaučnicov nikdar nej bilau mesa. Na sveti den so vsigdar koka-uš ali gaus küjali ali so kaj vō

od mene erbali, ka že mena malo bilau.«

- Tistoga reda je več snega bilau kak zdaj?

»Vekši snej je biu, dostakrat je taši zapadno, ka smo komaj do cerkvi prišli. Zeblo nas je pa tak, ka smo vse drgetali, dapa tašo nej bilau, ka bi stoj doma austo. Zdaj, če tak gledamo, je tak prazna cerkev, tistoga reda je telko mlajšov

bilau na paunaučnici, ka na srejdi je vse puna bila. Te so samo kakšni starejši ali kakšni mali mlajši doma ostali. Mi smo radi odli, zato ka tau je nam veselo bilau.«

- Ka ste delali na sveti den?

»Na sveti den smo k meši šli, ovak smo pa doma, znautra v rami bili. Popodnevi je prišla kaj žlata, tisti so pri stauli pripovedjali pa tapili s starišami, mi smo je pa s kauta poslušali, zato ka nam mlajšom je nej bilau slobaudno vcuj gučati. Mi smo se te bola kaj špilali ali malali.«

- Nej je bila kmica, zato ka posvejta te še nej bilau?

Petrole posvejt je goro, nej je bilau tak sveklau kak zdaj, dapa zato smo telko vidli, kelko je trbelo. Dostakrat je tak bilau, ka samo telko svekline bilau, ka je vō s kala (peč) svejtilo, dapa nam je telko tō dojšlo.«

- Kak je bilau na božič, gda ste že vi meli mlajše?

»Tau je že cejlak ovak bilau, kak gda sem eške ge mala bila. Istino, dostakrat je zato žalostno bilau, zato ka se je zgaudilo tak, ka sem popodneva delat mogla titi. Tašoga reda sem nej mogla naprej krispan narediti, zato sem pa

tašči prajla, aj mlajše tapela k paunaučnici. Te čas, gda sem ge domau prišla, sem brž, tak na silo nika na krispan gordjala, aj itak nika baude na njem. Gda so mlajši domauprišli pa zaspali te sem ga tadala delala. Klarika, gda je v tretji razred odla, te se ji pravla, ka krispan ge delam pa nej Jezuš. Tau je pa zato bilau, ka te se že nej trbelo skrivati, da sem zadvečerek delala. Ta vekša hčerka Marika je tau znala, dapa ona pa zato nikaney pravla, ka se je bojala, če se tau vōzvej, te ona več nika ne dobi. Mena več nej trbelo cuker v papir sükati pa repo nutra sklasti, zato ka te je že biu saloncuker. Darilo so že tō bola dobili moji mlajši, pa nej samo gvantanje, liki špilo tō. Vejš, ka tauma so se mlajši bola veselili, kak če bi samo gvantanje dobili.«

- Kak delate vi zdaj sami sebi krispan?

»Zdaj se je tau že tō obrnauo, zato ka zdaj hčerka Klarika dela mena krispan. Zaman nji pravim, ka nej trbej, ona s tauga ne pisti, tau pravi, ka brezi krispana je božič nej božič.«

Karči Holec

WWW.SLOVENC.HU

Milan Vincetič

Vsakšo soboto

sam mejo žaganco v očaj, ar sam mogo staniti dosta pred kokauti. Tau sam začuto te, gda so peki že napakivali krüj v susedov pekovski kombi. Tüdi ges san pomago: v svoje male naročje sam si kak prkauli naložo krüj, pa ga odneso do kombija, gé me je čakala Kristinica. Ona je vsakši bejkli krüja sklala kak zidar cigeu, pauleg toga pa me najbolje vrauče poglednola, gda san mejo bejklina naložene prejk glavé.

»Tak si vrli kak mravla,« me je povalo njeni oča, šteri je med tistim časom odklúkavo na paperaj, kelko krüja mora pistiti v kakšni bauti. Vsigdar je pripiso kakšen bejkli ali žemlo več, ar se je leko najšo tüdi takši, šteri neje mejo krüja zapovedanoga.

Rejsan: oča Kristinice, šteroga so vsi zvali Pek, če gli neje znao spečiti ranč cvrtine nej, neje mejo svojga autoja, ar kombi, s šterim je razvažo krüj, je bio v lasti Mlinopeka iz varaša. Pred par lejtí naja je s čerdjo, štera se je tüdi ob sobotaj vozila z njim, pelo do ovih velikih peči, v šterih je gorelo pa tuj pa tam tak počilo, ka sam si samo zatisno vüje.

»Vidita, notri v pečaj je vrauče kak v pekli,« naja je prijó za roké.

»Pa v pekli tüdi pečejo bejklina pa žemle, oča?« se je oglasila Kristinica.

»Nej, tam pečejo krüj, šteri neje krüj, liki pepeo iz grešnij düš. Glavni pek, šteroga vsi zovejo Satan, vsakšo grejšno düšo zamota kak

kiflin, na srejšo pa jo nafüla s smolou pa s sumpuron!« se je delo čednoga.

Boječe sam stisno njegvo rokau.

»Zatau pa mamó Odrešenika,« naja je pomiriu. »Za par dni de prišo na svejt kak človeško dejte,« je začno oponašati našoga kaplana.

»Pa se božični krüj tüdi pečé v tej velikij pečaj?« me je mantralo.

»Božični krüj se pečé samo

bilau lepau, ar san se stiskavo kcoj Kristinici, štera je že dišala kak ešče nejspečeni božični krüj.

Če gli ga ešče nejsmo razvažali, nas je v vsakši bauti vsigdar čakalo dosta lidi. Zatau pa je bila mala Kristinica pravi majster: lidgé so ji samo pokazali, šteri bejklin naj potegne vö, njeni prsti pa so bili tak mejki, ka se stejna od krüja neje niti premeknola.

v očaj, moj mali,« me je pocuko oča.

»Ali v srcej,« se je k meni obrnoula Kristinica, drauvna pa lejpa kak angel, šteri de vsakši moment odprlo svoje srce kak Jezuš na kejpeci, šteroga smo prinesli v našo ižo malo po vünini smrti.

Kombi je skako, kak če bi se mu zmejšalo. Ceste nejsó bile dobro splüžene, zato ga je nosilo od rauba do rauba. Pauleg toga je biu na cesti sam led, skliski kak glažojna. Ob tom se je sausedi Peki tak nagrbančilo čelo pa vöstupile oči, ka san prebledno. Meni pa je

V vsakši bauti se je saused za par minut zgübo. Odišo je v zadnjo ižo, šteri so pravili magazin, v šteri pa ga je vsigdar čakala kolbas pa posanca vina. Tam je tüdi podpišavo nekšne papejre, štere je mogla Kristinica pazljivo zložiti v njegvo bole kak mela bejlo turbo.

Meni pa neje bilau za njegvo turbo, liki za Kristinico, štero so že dugo nagučavali, ka bi leko šla za angela v živi Betlehem. A nigdar neje štela, ar je štejla prva zrasti, ka bi leko bila sama Devica, ar je mejla gli tak blejdi pa lejpi obraz, pa tüdi roké so ji bile kak s porcelana.

»Ti si rejsan samo za Mari-

jiko,« jo je sigdar pogladila bautašica Hermina, pri šteri smo se vsigdar najduže zadržavali.

Tisti čas, gda je saused Pek podpišavo papejre v magazini, sta skoron vsigdar dvakrat zaklenila dveri, müva s Kristinico pa sva mela priliko, ka sva leko preteknila vsakši kout njene baute. Kak če bi Hermina, štera si je vsigdar, gda sta vöprišla iz magazina, popravljala kiklo, vidla v najne glavé, je meni potisnila v roké cukre za kristpaum, njoj pa plejnato škatülico, na šteri je bila deklinica z dugimi kitami.

Te pa je pred prednjim potačom neka tak zaružilo, ka smo se postavili poprejk.

»Zdaj pa smo tam, gé ešče vrag ma mlade,« je zakuno saused.

Pa je mejo istino: beklini krüja se nejsó samo presipali, liki so se zasünili na prave dveri. Gda jih je saused Pek oudpro, bi se vsipo skoron cejli krüj v šanc, če ne bi pozvo svojo Kristino, štera je za tau mejla zlate roké.

»Ti, mali, pa ostani, gé si! Samo se presedni na moj šoferski stolec, ka se kombi nede prevagno,« mi je ostro zapovedo.

Tam sam sejdo kak mali kral. A mi neje dalo mira: na pravom zici, šteri je ešče dišo po Kristinici, je ležala Herminina škatülica. V njoj pa je bila cejla Sveta držina: sv. Jožef s pisanoga marcipana, Mati Marija iz sladkiša, šteri je dišo kak božični krüj, paster z velikim botom je biu s karamele, štiri birke pa tüdi somar pa s čokolade.

Nejsam mogo k sebi: kak če bi me sfalilo, sam začno v čobe klačiti birke s čokolade pa somara, šteri se je raztaupo pod gezikom, kak če

bi biu sladoled. Gda pa sam ščeó vkraj vgesti glavo od pastera, me je saused Pek klencno po rokaj.

»Kak pa bi si ešče oblizavo prste, če bi leko pojo tüdi mojo Kristinico,« me je kak bujo prestavo na drügi stolec.

A jo nigdar nejsam.

Na samo Janošovo se je oglasila pri meni. Če gli je biu viski snejg, je prišla v nizkij bočkoraj. Nej ka bi dosta premišlavala, se je postavila pred mené pa mi potisnola v roké že trdi božični krüj.

»Nejsam mogla prlé, mati so bili čemerni. Trdi je že, tau v pakeci pa je samo za tebé ...«

Iz žepke je povlekla malo škatülico.

»Čokofon je,« se je zavrtela na petaj.

Meni pa se je zavrtó svejt: v mali škatülici je biu telefon iz čokolade.

»Ka va se leko pozvala, ar me več nede dugo tü. Hermina je dala za tebé plavoga, ge mo pa mejla rdečoga ...«

Na sprotoletje jo

je rejsan odpelo Pekov kombi. A te nejsam znao, ka samo do bautiškinje Hermine, štera njoj je dala nauvo škatülico s podoubicami Svejte držine, štere njena mati nigdar neje postavila pod domači kristpaum. Tüdi na toj škatülici je bila deklinica z zlatimi kitami, kakšne je nosila Kristinica, štero sam gezerokrat zvao s svojim plavim čokofonom.

Ne vejm, zakoj se mi je nej oglasila, a sam skoron gvüšen, ka zatou, ka se mi je raztaupo na okni, ar sam ga tam püsto na južnom okni vse do vüzma, nej ka bi si samo gnauk oblizno prste.

*Kejpec kcoj narijsala
Mateja Jakopič

Nekoč, dolgo časa nazaj, ko so še božji angelci pohajali po Zemlji, se je v lepem, velikem vrtu zaslísal glasen vzdih. Ravno tam je hodil angelček z nebesno modrimi očmi in sončno rumenimi lasmi in je vprašal: - Le kdo tako glasno vzdihuje? Gola drevesa so se začela raztezavati.

- Me smo, dragi angelček.

- No, in kaj želite?

Sto dreves je vzklikalo hkrati:

- Želimo biti lepa! Lepa!

- Želim svežo, zeleno haljo in brsteče popke! - je reklo eno od dreves.

- Jaz pa želim na mojih vejah pozibavati snežno bele cvetove. Ampak naj bodo tako lahki kot oblaki na poletnem nebu, da ne bom klecalo pod njimi - je želelo drugo.

- Tudi jaz želim cvetove, take rožnate, kot je jutranja zarja na nebu! - je vzkliknilo tretje drevesce.

- In komu želite biti všeč? - je začudeno vprašal angel.

- Sončnemu žarku, da nas bo pokrtil s svojo zlato vlečko. Barvitim metuljem, da nas bodo obletavali. Malim, pojočim ptičem, da se bodo čudili in nam zavidali.

Angelček je zmajal z glavo, a vseeno privolil.

- Izpolnil bom vaše želje.

Šel je dalje in je zagledal majhno smreko, pokrito s snegom in ivjem.

- Kaj pa ti? - jo je spraševal začudeno. - Ti pa ne želiš ničesar, da si tako tiha? Tudi žalostna se mi zdiš. Kaj je narobe?

Majhna smreka je tiho vzdihnila in je začela razlagati o svoji žalosti.

- Neka majhna deklica je hodila tu, se me dotaknila, pa so moje ostre igle ranile njen prstek. Zato sem žalostna, dobri angelček. Oh, če bi le lahko popravila to napako in bi jo obdarila z nečim! Na njenem jokajočem

Darilno drevesce

obrazu bi se potem spet pojavil nasmeh. Ja, ja! Želim ji dati darilo, pa tudi ostalim otrokom, naj se smejejo, hihitajo!

Angelček je stopil k drevescu.

- Pa povej, moje drago drevesce, ne bi se potem pritoževalo, če bi na tvoje šibke vejice obesil težka darila?

- Oh, ne, ne, kakorkoli bi se rušilo pod težo daril, bi z veseljem sprejelo to breme, da bi lahko razveselilo otroke.

Nato je angelček z lahkotnim gibom vzdignil drevesce iz zemlje.

- No, potem pa pridi z menoj!

In ga je vzel s sabo v nebesa. Tam je bil velik direndaj. Angelci so zavijali orehe pa jabolka v srebrne in zlate papirje. Angelček je postavil drevesce pred njih.

- Poglejte, kaj sem prinesel! To je najskromnejše drevesce. Ostala drevesa so hotela biti lepa samo zato, da bi se jim čudili in jim zavidali. Želela so imeti lahke, bele in rožnate cvetlice, da bi bila lepa in razkošna. Le ta skromna smrečica je ponudila, da bo z veseljem

sprejela vsakršno breme, da bi lahko razdeljevala darila. Okrasite jo, sestrice moje!

No, pa je četa angelov skočila na drevesce. Eden je nasul nanj zlate trakove, drugi pa je obesil nanj darilca. Nek tretji pa ga je okrasil s svečami.

- A zmoreš, ni to preveč? - ga je vprašal angelček, ki ga je pripeljal v nebesa.

- Zmorem, zmorem - je veselo odgovorilo drevesce. Oh, če bi le lahko odnesel na zemljo toliko daril, da bi bilo dovolj za vse otroke!

Angelček je nato vzel okrašeno drevesce v roke in ga nesel pred Boga.

- Dragi, dobri Bog, tu je darilno drevesce, o katerem sem ti govoril. Ali dovoliš, da ga odnesem na Zemljo?

- Odnosi ga, moj dragi angelček! - je rekel ljubi Bog, medtem ko je blagoslovil drevesce, na katerem so nenadoma zagorele sveče. Razlila se je prelepa svetloba. Ko sta angelček in drevesce prispela na zemljo, je bil ravno božični večer. Ko so ostala drevesca videla

svetlo, okrašeno smrečico in vesele otroke okrog nje, so že obžalovala, da so hotela biti le lepa, okrašena in so glasno vzdihnila.

Angelček jih je opazoval iz nebes in jih je vprašal:

- Zakaj ste pa žalostne, saj sem rekel, da vam bom uresničil želje!

- Ampak tudi me želimo obdariti otroke in jih razveseliti! - so vzkliknila drevesca.

Angelček se je nasmehnil in odgovoril:

- Me veseli, da ste se zavedle, da zunanje bahanje ne pomeni veliko, in pravo veselje ima le tisti, ki vidi, da so tudi drugi veseli. Naj se vam uresničijo želje! Na svojih vejah boste imele sladko, sočno sadje in boste z njim obdarile otroke. Ali ste zdaj zadovoljne?

- Da, da! - so drevesca vriskala od veselja. In so srečno čakala, da bodo okrog sebe ustvarjala veselje, dobro voljo in smeh.

Prevedla:

Nikoletta Vajda Nagy

Ka je pravica?

S človekom se dostokrat zgodi v življenju, ka se mora večkrat pelati s cugom (mašinom). Te dosta lidi sreča pa se z njimi pogučava. Dja sam tō tak bila oktobra, ka sam se mogla vsakši den v Somboteu pelati, te se je zgodila z menov zgodba, stero bi vam rada napisala.

V oktobri sem eno soboto v Monoštri sedla na cug. Trno lepo vrejmen je bilau, sonce je sijalo. Leko ka zatok, dapa več lidi je bilau na cugi kak ovak. Kak sam poslušala mladino, sam zvedla, ka déjo na koncert. V vagoni, gde sam sejdl, več dosta mesta nej bilau. Gda je cug v Rátoti stano, je gorastaupila ena kusta žena z dvōma deteti. Pauleg mene so eštje bila tri mesta pa so si tam dola sedli. Pojbič je že vekši bijo, kak sam potistim zvejdl, je že v peti klas v šaulo ojdo. Deklična je menkša bila, štiri lejta stara, z velikimi črnimi očami pa s takšimi lampami, stero so dosti nej počivale.

Gda je cug za 15 minutov v Kermedini bijo, sam že vse vejdl o držini. Pa kak so takšoga ipa mlajši, oni tō vse ščejo vedeti: zakoj... pa kak... pa zakoj etak... Tak smo se pa pogučavali. Zvedla sam, ka v Somboteu dejo, ka de je dejdek na panaufi čako... pa ka nji babica čaka s palačintami, ka oni tau trno radi majo. Oče pa zatok néde v Somboteu, ka v Kermedini mora delati. On je poštaš, zdaj že dosta pisem mora nositi, ka mlajši pišejo Jezuš, ka škejo pod krispan. Tau mi je vse deklíčna povedala, skuro je ranč sapo nej vzela. Mati go je pa veselo pa tolerantno - kak samo materé znajo - poslušala.

»Ti si že tō pisala pismo Jezuš!« sam pitala deklíčno.

»Pa ne vidiš, ka sam eštje mala, pa ne vejim pisati.« mi je odgovor dala, pa me tak poglednila, ka sam nej vejdl, če mo se smedjala ali de me pa sram. Dapa ona je tadala gunčala. »Dja sam dolanamalala, ka aj mi prinesé Jezuš. Že trikrat sam poslala pismo.«

Pojbič, stero je pri okni sejdo, se je samo smedjau, pa je sestri že skurok vōovado, ka on že zna, dapa mati je prst na lampe djala, tak pa pojbič nika nej pravo. Dja sam se pa k ženski obrnau la pa sam go pitala:

»Gda se pa mali narodi?«

»Jezuš ga prinese,« mi pravi ženska. Kak je tau vōprajla, se je deklíčna z velikimi očami k njej obrnau la:

»Kak je zdaj te tau? Zdjaj te Jezuš ali pa štoklja (gólya) prinesé dejte?«

Vsi, stero smo v vagoni bili, smo tijo sejdl pa smo čakali, ka zdaj bau. Mati je brž tō nej znala, ka naj zdaj povej, dapa ranč nej trbelo, ka se je pojbič, stero se je dotejga mau na mobilnom telefoni špilo, oglaso:

»Zvej, ti mala! Mlajše ne nosi nej štoklja, nej Jezuš, oni so v maternoj črvej pa se tak narodijo.«

Deklíčna je pogledala na mater, na brata pa na mé tō pa se že prauti postavila:

»Tau je nej istino!«

»Tau je istino,« je pravo pojbič, »ti si tō v maternoj črvej bila pa dja tō.«

»Naš dejdek tō?«

»On tō,« je odgovorui brat.

Poslušali smo dialog med detetoma, dapa niške se nej smejau. Kak bi se pa smejali, gda sta mela maliva takšno resno temo. Prva kak bi mati kaj pravla, je cug prišo v Somboteu, stano je

na prvom tiri (vágány). Pojbič je prejk okna zagledno, ka dejdek stoji na peroni.

»Tam je dejdek!« se je zdrau. Vidla sam velkoga, krepkoga človeka, stero je majūto z rokami.

»Na, vidiš,« pravi deklíčna brati, »kak velki je naš dejdek. Kak bi pa on mesto emo v materinoj črvej!«

»Ej, mala, ti si butasta kak nauč,« pravi brat, dapa deklíčna tau več nej čula, ka je že pri dejdeki bila.

Gda sam materi pomagala s cuga stauptiti, sam njej pravla, ka se mi tak vidi, ka je ta tema ešče nej dolazaprejta.

»Vej dejdek vse tanapravi,« mi je odgovorila pa sva se obadjev smejale.

Tak brž sam eštje nigdar nej v Somboteu prišla kak na tisto oktobrsko soboto.

Klari Mešič

OTROŠKI

MRAVLAK LEJKI

V velkom mravlinjeki je bilau dosta mravel. Depa, ednoj mravli je v tistom mravlinjeki nej dobro bilau.

»Ge sam nej mravla! Ge sam moški! Ge sam mravla, nej pa mravla. Ge sam mravlak Lejki. Pa zato, ka neškem mravla ostanoti v etom mravlinjeki, dem ge po svejti vcejlak po svoje,« je strauso svojo mravlečo glavau.

Pa je tak tō bilau. Mravlak Lejki je odišo na svoje.

Župa

Mravlak Lejki je na svojoj pauti nej vsigdar emo puno črvou. Na, neje vsigdar sit biu. Na, dostakrat je lačen biu. Zatoga volo je že na daleč prdeno kakšno žmano gesti. Tak njemi je gnauk nut v mravleči nous prišlo nika vcejlak navoga. Takšo je eške nigdar nej zašnofo.

»Vse se mi sline cedijo, tak dobro sago ma,« se je stavo na svojoj pauti.

Se je na svojoj pauti stavo pa šnofo, od kejc dé ta žmana saga. Depa, vöter je tak na velki fudo, ka je nej tak brž mogo gora priti.

»Vöter, dola se stavi!« je zapovedo.

Eške gnesden niške ne vej, če ga je vöter baugo. Niške ne vej, vöter pa je več rejsan nej fudo. Po tejm je znauva gora zdigno svoj mravleči naus. Tam s pravoga kraja se je sükalo ta nut v njegvi naus. Zdaj njemi so se sline že vō na lampe lejavale. Tenke noge so ga nesle ta, od kejc se je tista dobra saga do njega sükala. Nej ga bilau vrauče, nej biu trüden, nika njemi je nej bilau. Leto je kak Perün. Tam pri ednon malom rami se je dun stavo.

»Iškem lükjno, iškem lükjno, ka nut pridem!« je rejsan isko pa najšo tō.

Okno od künje je bilau oprejto. Depa, do njega trbej priti! Tau je bila trno duga pa žmetna paut. Duga pa žmetna, depa, zgotauvo je tau paut. Tam srejdj stola je bila dojdjana ena posauda. Vō iz nje se je kadilo. Se je takša dobra saga kadila, ka bi najraj nut skaučo.

»Gda je mravlak najbolje lačen, si najbolje mora čas vzeti,« si je zapovedo pa pomalek odišo gor na sto.

Gda pa je gor na raub posaude prišo, gda je že škeu nut skočiti, jo je zagledno. Srejdj župe je plavala pa se mantrala müja. Na, mravlak Lejki je eške nej vedo, ka je tau župa. Vedo je samo tau, ka je lačen pa ka je tisto tam nut trno žmano. Kak povejdano, že je škeu nut skočiti. Že je škeu, müja pa ga je dola stavila.

»Ti? Si ti po župi priplavo, ka nika ne pouniš?! Tam ostani, ka ovak boš emo nevoule, kak je zdaj ge mam. Župa je nej za vsikšoga,« se je na ednom zrejzanci mantrala mravla.

»Tau je župa? Nejsam vedo. Ge plavati ne vejim nej v vodej pa v župi tō nej. Depa, trno rad bi jo zo. Lačen sam,« je mravlak Lejki nej vedo, ka aj dela.

Müja si je eške kuman zdijavala.

»Kak najbolje me poslušaj! Ge sam v trej dnevaj že pekrat v župo spadnola. Bole idi fkraj, kak pa se tebi tau tō zgo-di,« je sopila.

Mravlak Lejki jo je poslušo pa baugo tō. Lačen je šou vcejlak po svoje tadale po svejti. Je šou tadale, vej je pa nej po župi priplavo.

Miki Roš

Pomoč Slovenije

S finančno podporo Urada Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu smo vsi

tudi svoje znanje smo razširili in smo se trudili govoriti čim več slovensko. Dobro bi bilo, če bi se

jih rabijo tako pri učnih urah kot pri pisanju domačih nalog.

Z novim letom, od januarja naprej, se bo uresničila tudi ta naša želja, saj smo kupili za 1.750 evrov madžarsko-slovenske, slovensko-madžarske evropske slovarje za šolsko knjižnico in še Hradilove slovensko-madžarske slovarje. Žal, madžarsko-slovenskih slovarjev ni več v prodaji. Iskreno želimo, da si čim več otrok in staršev sposoja slovarje in jih uporabljajo.

Zahvaliti se moramo Zavodu RS za šolstvo OE Murska Sobotica za celoletno finančno ter strokovno pomoč, posebej višji svetovalki za šolstvo Slovencev na Madžarskem, gospe mag. Valeriji Perger za požrtvovalno delo, prizadevanja in vztrajnost: za zimsko šolo v naravi na Rogli, za jezikovne počitnice v Piranu,

Gornjeseniški in ptujski učenci na ptujskem gradu

učenci in učitelji DOŠ Jožefa Košiča na Gornjem Seniku 14. oktobra 2011 potovali v najstarejše slovensko mesto, Ptuj.

Sprejeli so nas učenci osnovne šole Olge Meglič. Po malici smo bili vsi razporejeni po razredih; naši učenci 1. razreda v ptujski 1. razred itd., skupaj s svojimi vrstniki. Prisostvovali smo pouku in sodelovali v ustvarjalnih delavnicah. Te šolske ure so posebej pomembne zaradi žive komunikacije v slovenskem jeziku. Pred kosilom je bil kulturni program v šolski telovadnici. Nastopila je naša gledališka skupina s svojo Rdečo kapico in naš šolski pevski zbor. Veliko so nam ploskali. Gostitelji pa so nam predstavili

taka srečanja in druženja osnovnošolcev lahko nadaljevala.

Uspešno smo sodelovali tudi na

Lepo opremljena učilnica za 4. razred

Slovarji za učence in starše

šolo, zapeli slovenske pesmi in nastopili s kratko predstavo. Kako je Evropa dobila ime.

Po kosilu smo si ogledali grad in staro mestno jedro. Ptuj ima bogato preteklost, tudi narava je zelo lepa.

Vrnili smo se z lepimi doživetji,

razpisu Urada za nakup slovarjev. Tudi do sedaj je imela knjižnica naše šole na razpolago nekaj slovarjev, ki smo jih uporabljali pri pripravi oziroma pri pouku, ni pa bilo dodatnih slovarjev za izposajo. Tako učenci kot njihovi starši bi si sposodili slovarje, saj

za izobraževalne seminarje, za strokovna srečanja, za prednovoletni kulturni dan v Mariboru, za srečanje z izbranimi slovenskimi literarnimi ustvarjalci v okviru Bralne značke, za vse strokovno gradivo, leposlovnne izdaje, delovne materiale, didaktične pripomočke in učila in posebej hvala za opremo, ki je prispela na Gornji Senik za učilnico 4. razreda na Lucijin dan. Tri lepo opremljene učilnice smo že imeli, zdaj je tudi četrta dobila novo opremo.

Moderna, udobna učilnica, strokovno primerno, všečno in spodbudno okolje so pogoji, v katerih – upamo in verjamemo – bodo naši učenci dosegli še lepše rezultate tudi pri slovenščini.

Tudi v časopisu Porabje želimo izreči zahvalo za vso podporo.

DOŠ Gornji Senik

Zveza Slovencev na Madžarskem

Gardonyijeva 1
9970 Monošter/Szentgotthárd
Telefon: 00 36 94 380 208
00 36 94 552 596
E-pošta: info@zveza.hu

zveza.hu

www.porabje.hu

Monošter - Szentgotthárd
Gárdonyi u. 1.

Tel.: (+36)94/383-060

E-mail: info@lipahotel.hu

www.lipahotel.hu

Hotel Lipa se nahaja v Slovenskem domu v Monoštru, središču Slovenskega Porabja, blizu Narodnega parka Órség ob slovensko-avstrijsko-madžarski tromeji. Za skupine imamo posebno ponudbo. V hotelu imamo 24 klimatiziranih sob, kjer lahko naenkrat prenoči 55 oseb. Okolica ponuja številne aktivnosti kot so kolesarjenje, jahanje, pohodništvo in tudi kopanje. Obiščite nas in spoznajte Slovensko Porabje!

V naši prijetni restavraciji s kapaciteto za 150 oseb in s teraso za 50 oseb vas pričakujemo z okusnimi jedmi in kakovostnimi storitvami. Ponujamo vam značilne porabske in madžarske specialitete, v naši ponudbi pa so tudi okusne vegetarijanske jedi. Klimatizirana restavracija je lahko prijetna lokacija za poslovne in družinske prireditve.

HOTEL LIPA RESTAVRACIJA
Slovenski kulturni in informativni center

Gardonyi ulica 1
9970 Monošter
Madžarska
Telefon: +36 94 383 060
E-mail: info@lipahotel.hu
www.lipahotel.hu

DO ZADOVOLJNIH ZAVAROVANCEV IN POSLOVNEGA USPEHA

ZAVAROVALNICA TRIGLAV, D.D., OBMOČNA ENOTA MURSKA SOBOTA

Zavarovalnica Triglav, d.d., Območna enota Murska Sobota, je v pomurskem prostoru prisotna že več kot 60 let. V tem obdobju smo se razvijali z roko v roki s pomurskim okoljem, s katerim živimo in za katerega dihajo. Posebno pozornost posvečamo kakovostnim in partnerskim odnosom z našimi strankami. Zavedamo se, da je naš uspeh odvisen predvsem od zadovoljstva in zvestobe naših zavarovancev, ki jim je poleg kakovosti in cene storitve najdragocenejši čas. Zato smo jim s 28 poslovalnicami v vseh večjih pomurskih krajih in več kot 60 zastopniki skrajšali poti ter prihranili čas in skrb. S **Središčem za stranke** (na fotografiji spodaj) skrbimo za še hitrejšo, lažje in prijetnejše poslovanje z nami.

ŠIROKA IN FLEKSIBILNA PONUDBA ZAVAROVALNIH STORITEV

Več kot 80- odstotni tržni delež v pomurskem zavarovalnem prostoru nam poleg izobraženih in motiviranih zaposlenih ter kakovostno opravljenih storitev pomaga vzdrževati in krepiti tudi široka in pestra paleta zavarovalnih storitev. Sledimo sodobnim zavarovalnim trendom in razvoju zavarovalnih storitev, zato našo ponudbo vsako leto obogatimo z novimi atraktivnimi zavarovanji. Tako zavarovancem nudimo nova zavarovanja: ZAVAROVANJE **DOMA**, INVESTICIJSKO ZAVAROVANJE **FLEKS**, AVTOMOBILSKA ASISTENCA **COMFORT** IN AVTOMOBILSKA PAKETA **COMFORT IN COMFORT PLUS**.

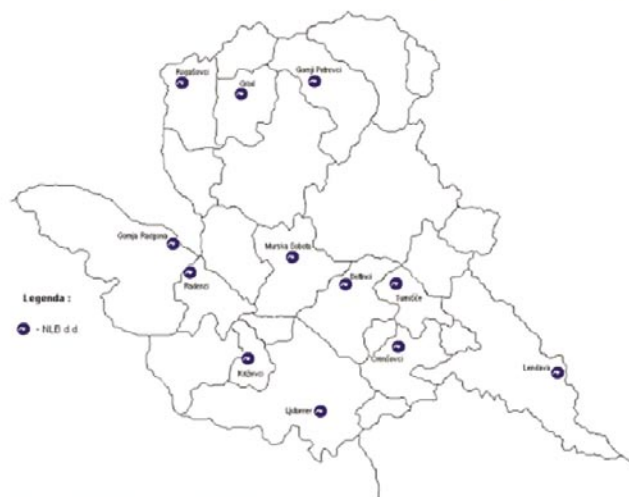
Bralcem želimo prijetne praznike, napozabno praznovanje novega leta, ter veliko srečnih dni v letu 2012.

ZAVAROVALNICA TRIGLAV, d.d.

Poslovalnice

Nove Ljubljanske banke v Pomurju

Tudi porabski Slovenci lahko varčujete v naših poslovalnicah!

Želimo Vam srečen Božič in uspešno leto 2012!

